

Mülkiyelilik Bilinçli Bir Seçim; Onur Duyduğumuz Bir Kimlik; Sürdüreceğimiz Bir Gelenektir... (*)

Fusun Çiçekoğlu ORALALP (**)

Değerli Mülkiyeliler,
Sayın Bakanlarım,
Sayın Rektörüm,
Sayın Dekanım,
Değerli Milletvekilleri ve Büyükelçiler,
Değerli Konuklar,
Çok sevgili Mülkiye Öğrencileri...

Mülkiyeliler Birliği ve Mülkiyeliler Birliği vakfı adına hepinize geleneksel 4 Aralık kutlamalarına hoşgeldiniz diyorum. Bugün, fakültemizin kuruluşunun 142. Yıldönümünü kutlamak için büyük amfimizde bir kez daha buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bugün aynı zamanda Mülkiyeliler Birliği'nin kuruluşunun da 55. Yıldönümü... Mülkiye'den bahsederken geride bıraktığımız yıllardan imbiklenen geleneğimizle

(*) Mülkiye'nin 142. Kuruluş Yıldönümü olan 4 Aralık 2001'de SBF'nde yapılan konuşmadır.

(**) Mülkiyeliler Birliği ve Mülkiyeliler Birliği Vakfı Genel Başkanı

duyduğumuz gurur, gizliden de olsa hepimizin sesine yansıyor sanırım. Toplumsal belleği sakatlanmış, geçmişi bir yayıncılık terimiyle söyleyecek olursak "degrade edilmiş" bir ülkenin biraz da buruk kuşakları olarak, "gelenek yaratma" başarısının haklı gururu, bizlere geleceğe bakma cesareti veriyor sanırım...

Gelenek, yenilikçi için şüphesiz canalcı önem taşır. Gerçek yenilikçi için ise gelenek, ancak gelecek aynasından yansıdığı anda anlam taşıyor. Geçmişten yararlanma adına tutuculuk tuzağına, o tuzağın girdabına düşüldüğü an yenilikçi miyoplaşır, yaratıcı bakış bulanır; çünkü yenilik, ancak köktenci olmakla, yaptırımcı toplumsal koşullara kırılmamak kaydıyla ulaşılabilen bir noktadır.

Yaratıcılığını yitirmiş bireylerin oluşturduğu toplumlar hem maddi, hem de manevi düzlemde fakirleşir. Türkiye modern dünyanın taşrası olmaktan kurtulmak için her alanda olduğu gibi, yönetim alanında da özgün ürünler tasarlayan bireylerin soluk alabileceği bir sisteme, tez elden yönelmelidir. Değilse, yaratıcılığa yatırım yapmamanın, yapmayı seçmenin bedelini bugün ödediğimiz gibi, gelecekte de ödemeye devam edeceğiz.

Yaratıcılığa yatırım yapma gereksiniminin kendini en yakıcı biçimde hissettirdiği alanlardan biri, eğitimidir. Eğitim sisteminin niteliğinin sağlamasını yapmanın en kestirme yolu da kuşkusuz, sistemin ürünü olan öğrencilerdir. Eğer bir eğitim sisteminin biricik amacı statükoyu korumaya kitlenmiş bireyler yetiştirmekse, o sistemin içinde yer aldığı toplumsal sistemde de önemli sorunlar var demektir. Varlığını "sorgulanmama" üzerine kurmuş bir sistem, amacına ulaşmış, sorgulanmama'yı başarsa bile, eninde sonunda tarih karşısında "yargılanacaktır". Kendini yenilemeyi bilen sistemlerin sorgulanma-yargılanma ikilemi karşısındaki yönelimleri, "sorgulanma"dan yana olmaktadır. Bu sistemlerde eğitimin hedefi, sistemi, "verili" ve "değişmez" bir **varlık** olarak değil, "kurgulanmış", "hataları düzeltilebilecek" bir **yapılanma** olarak algılayan, dolayısıyla da bu konuda görev üstlenmeye istekli bireyler yetiştirmektir.

Türkiye'nini bugünkü eğitim sistemi, sorgulamayan, daha da ötesi istese bile sorgulamayan insan malzemesi üretmektedir. Gençler yal-

nızca eski-eskimiş-tartışılmış-tüketilmiş paradigmaları barındıran bir orta öğrenim yolculuğundan, içinde yaşadığı çağın edebiyatını ve sanatını, toplumsal macerasını kavramayı, sevmeyi, yaratmayı olanaksız kılan, birikim denemeyecek, olsa olsa bir yığıntıyla çıkıyor. Örüntüsüz, bağlantısız, ilineksiz ve kurgusuz bu bilgi yığıntısı ile de ne geçmiş anlaşılabilir, ne de gelecek kurgulanabilir elbette. Oysa, bir yazarın deyişiyle "yarın, en ürpertici ülkedir." Ve Türkiye yarınına hazırlanış biçimiyle, eğitim sistemiyle birikim yaratmaktan oldukça uzak bir duruş seçmiştir kendine.

İşte Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni Türkiye'deki eğitim sisteminin içinde yegâneleştiren özellik de, bu sistemin içindeki istisnai duruşudur... Mekteb-i Mülkiye'nin devlete nitelikli yönetici yetiştirme işlevini yerine getirirken neden dönem dönem devlet tarafından bir çıban başı gibi algılandığının yanıtı, "Mülkiye eğitiminde" aranmalıdır.

Fakültemizin, son yıllarda sevgili dekanımızın ve yöneticilerimizin öncülüğünde gerçekleştirdiği atılım, teknolojik altyapısının yenilenmesi ve çağdaş bir eğitim kurumuna dönüşmüş olması hepimiz için büyük bir onur kaynağıdır. Ancak "Mülkiye"yi yegâne kılan kuşkusuz bunlardan farklı, bunların toplamının içinde yer aldığı ancak bunların toplamından fazla bir şeydir. Nedir Mülkiye eğitimi? Mülkiye eğitimi, uyarlamanın değil, yaratmanın; boyun eğmenin değil, sorgulamanın ve eleştirmenin; körü körüne devletin değil, gerektiğinde devlete karşı kamunun çıkarını savunmanın; bireyciliğin değil, bireyselliğin ve toplumculuğun eğitimidir. Mülkiye 142 yıl sonra hâlâ bu nedenlerden ötürü yegânedir. Mülkiye 1980'de yaşadığı travmayı kendisini yegâne kılan ve geleneğini geleceğe taşımasını sağlayan bu özellikleri sayesinde atlatabilmiştir. 1980 darbesinin önce eğitimi, özellikle de Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni hedeflemiş olması bir rastlantı değildir. Bugün öğrenci olan arkadaşlarımızın bazılarının doğduğu yıl olan, bu nedenle de belleklerinde iz bırakması olanaksız olan 1980'i sizlere bir kez daha anımsatmakta yarar görüşümün nedenini açıklamama izin verin.

1980'de fakültemize yönelik harekâtın iki amacı vardı kanısındayım: öğretim kadrosunu çökertmek ve yeni kuşakların mezunlarla ve dolayısıyla geçmişle bağlarını kopartmak.

Birinci amaçlarına ulaşma çabaları fakültemizin basiretli yönetim kadroları sayesinde akim kalmış bir girişimdir. İzleri kalsa da, o karanlık günler elbirliğiyle atlatıldı.

İkinci amaçlarına ulaşma çabalarını boşa çıkarma görevi ise, biz mezunların örgütü olan Mülkiyeliler Birliği'nindir. Bizim hedefimiz ve ufkumuz da mezunların birikimini ve deneyimini gelecek kuşaklara aktarmak; genç kuşakların canlılığını ve muhalifliğini önceki kuşaklara aşılamdır.

Muhafif olmak aydın olmanın vaz geçilmez koşuludur. Mülkiyelinin birinci sorumluluğu da aydın olmaktır. Bu kişisel her türlü sorumluluğun önünde gelir. Aydın olmanın tanımı oyuncaklı bir konu: sartre'a bakarsanız "üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan kişidir aydın". Aydın olmanın en yalın tanımı şöyle yapılabilir: aydın olmak, akıl yürütmek, bel bağladığı değerlere sahip çıkmak, onlardan hareketle tavır alma zorunluluğu ve doğacak sorumluluğu taşıma biçimidir aydını aydın kılan. Bütün bunların gereği olarak da aydının konumu doğal olarak muhalefettir. Muhalefetten kast ettiğim doğrunun eğriden ayrılması uğruna, başta kendi çıkarlarını göz ardı etme, edebilme, dahası, başka türlü elinden gelmeme durumudur. Aydın kişinin sonuna dek savunacağı tek kişisel çıkarı olabilir: demokrasi. Bunun yapılabilirdiğinin tek mihenk taşı da, kendi gibi düşünmeyi, kendi gibi eylemeyi, yani ötekini korumaktır.

Sözlerime son verirken, bu biraz da savruk konuşmanın ana fikrini toplama gereği duyuyorum. Ülkemizde özellikle son yirmi yıldır yaşanan değer aşınmasına, bellek tutukluğuna ve toplumsal kekemeliğimize ayna tutabilecek tek "okul" gene, hâlâ ve sanırım -umarım- daima Mülkiye'dir, Mülkiye olacaktır. Neden Mülkiye'dir dersiniz sevgili Seha Meray hocamızın deyişle "öğrenciliğini unutmamış hocalarımız" olduğu içindir derim... Neden Mülkiye olacaktır diye soracak olursanız yaşı 20 olan genç bir Mülkiye öğrencisi arkadaşım kendi doğum yılı olan 1980'de Fakülteme yapılanları "önce Mülkiye sonra Türkiye dediler!" Diyerek özetleyiverdiği içindir diye yanıtlarım.

Bizlere yakıştırılan "önce Mülkiye sonra Türkiye" deyişi Türkiye'nin belkemiğini zedelemek için Mülkiye'yi çökertmek gerektiğini bilenlerin bilinçli bir sıralamasıdır. Oysa bizlerin şiarı "Türkiye için Mülkiye" oldu hep... olmaya da devam edecek...

Mülkiyelilik fakülte mezunu olduğumuzda hanemize yazılverecek bir diploma numarası, kazanılmış bir hak değil, bilinçli bir seçim; onur duyduğumuz bir kimlik; sürdüreceğimiz bir gelenektir...